

Mastworp

J.P. Delune

Eerste druk, 2026

Copyright © 2026 J.P. Delune

Omslagontwerp: J.P. Delune

Illustraties: AI gegenereerd

ISBN: 9789465463247

Mastworp (de, m, meervoud: mastworpen)

Knoop bestaande uit twee elkaar kruisende slagen om een paal of balk.

Ise

De wijzer op het dashboard hamert de seconden weg. Ik trap het gaspedaal dieper in, maar de rest van het verkeer kruipt tergend langzaam door het dorp.

‘Kom op, kom op...’

Het is een gebed tegen beter weten in. Thuis was het weer een slagveld geweest. Waarom dacht ik dat ik 'even snel' nog die tassen kon inpakken? De discussie over de rondslingerende troep galmt nog na in mijn hoofd. *Zoals altijd. Zoals het nooit lukt.*

Mijn vingers zijn wit om het stuur geklemd als ik de parkeerplaats oprij. Het licht binnen brandt fel en genadeloos. Natuurlijk zijn ze al begonnen. Mijn allereerste bestuursvergadering van de zeilschool in het dorp en ik ben nu al de vrouw die haar leven niet op orde heeft. Fantastisch gedaan, Ise.

Ik zet de motor uit, maar mijn hart blijft in de hoogste versnelling staan. Het is niet alleen de vertraging. Het is die vacature. Die impulsieve beslissing om te reageren omdat ik snakke naar *iets meer*. Iets groters.

Ik graai mijn tas van de bijrijdersstoel, waarbij ik de lege koffiebeker in de houder net niet omstoot, en

stap de zwoele avondlucht in. De stilte hier wordt gedragen door het verre, ritmische kabbelen van het meer tegen de houten boothuizen.

Het dorp lijkt hier op te houden en over te gaan in iets wilder. De zeilschool ligt als een rustpunt aan de rand van het grote water, geflankeerd door een dicht stuk bos dat in de schemering diepe, donkere schaduwen over de aanlegsteigers werpt. Aan de andere kant strekt het strandje zich uit, een smalle strook zand die nu verlaten is, maar waar de hitte van de dag nog in lijkt te hangen.

Ik kijk even naar de bootjes die aan hun kettingen trekken, een zacht metaalachtig geluid dat de enige getuige is van mijn komst. De geur van stilstaand water en dennennaalden vult mijn longen en voor het eerst vandaag voel ik dat de muren van mijn huis echt ver achter me liggen.

Ik recht mijn rug en loop richting het hoofdgebouw. De gevel van de zeilschool steekt scherp af tegen de lichter wordende lucht boven het meer. Hier, tussen het bos en het water, voelt de afspraak van vanavond minder als een vlucht en meer als een onvermijdelijke bestemming.

Vanuit het gebouw golft gelach naar buiten. Ze hebben het blijkbaar prima naar hun zin.

Ik slik de brok in mijn keel weg en duw de deur open. Hij geeft een verraderlijk harde kraak. Meteen word ik overvallen door een muur van geuren: de scherpte van zwarte koffie, oud hout en een vaag, rokerig aroma dat me doet denken aan natte jassen bij een kampvuur.

Stemmen galmen ergens verderop, maar mijn kompas is volledig van slag. Een gang, een kapstok die bezwijkt onder de jassen, een trap die naar het onbekende leidt... Ik blijf staan, twijfelend, alsof de vloer me antwoorden kan geven.

‘Jij moet Ise zijn.’

Ik draai me met een schok om. Een vrouw komt op me af, de zelfverzekerdheid spat van haar af.

‘Ik ben Marieke,’ zegt ze, terwijl ze een hand uitsteekt en een glimlach laat zien die precies groot genoeg is.

‘Ise,’ mompel ik. Ik raak haar hand kort aan, een snelle knik. Mijn vingers voelen klam.

‘Loop maar mee, we zitten boven.’

Marieke draait zich al om. Ik volg haar, mijn hand als een reddingsboei om het hengsel van mijn tas geklemd. De trap protesteert luidruchtig onder onze voeten. Hoe dichterbij de ruimte komen, hoe scherper het geluid wordt. Gelach. Geroezemoes.

De gesprekken sterven abrupt uit zodra Marieke de deur zonder te kloppen openzwaait.

‘Tadaa, daar is ze!’ roept ze luchtig.

Alle hoofden draaien synchroon mijn kant op. Ik voel mijn schouders verstrakken onder die collectieve blik. Nieuwe gezichten, inschattende ogen, een muur van nieuwsgierigheid waar ik dwars doorheen moet.

En dan blijft mijn blik hangen.

Aan de andere kant van de tafel zit een man. Hij leunt achterover, zijn armen losjes over elkaar in een houding die gevaarlijk ontspannen oogt. Zijn blik is op mij gericht. Onwrikbaar. Hij kijkt niet naar me, hij observeert me, alsof hij mijn aankomst al minuten geleden had geregistreerd.

Zijn mouwen zijn opgerold, waardoor de contouren van zijn onderarmen zichtbaar worden. Ik zie de subtiele beweging van pezen onder zijn huid wanneer hij zijn vingers beweegt, krachtig, functioneel, een stille belofte van kracht. Zijn haar is een donkere chaos van eigenwijze krullen die alle kanten op vallen, precies die 'ik-kom-net-uit-bed'-look die waarschijnlijk uren heeft gekost. Of helemaal geen moeite.

Zijn ogen zijn het ergst. Ze zijn licht, bijna doorschijnend, en ze onderzoeken me op een manier die mijn hartslag uit zijn ritme haalt. Geen glimlach, geen vijandigheid. Alleen... focus.

'Ik ben een beetje laat,' hoor ik mezelf zeggen. Mijn stem klinkt verrassend stabiel, een groot contrast met de kortsluiting in mijn hoofd.

'Geeft niet,' reageert iemand aan tafel. 'We zijn nog maar net begonnen.'

Ik loop naar een vrije stoel en trek hem naar achteren, in de hoop dat ik in het meubilair kan verdwijnen. De dynamiek in de kamer is verstikkend, ze kennen elkaar, de grapjes zijn gesmeed in jaren van vriendschap. Ik ben de vreemde eend. De indringer.

Marieke gunt ons geen rust. Ze springt op, bruisend van een energie die ik op dit moment niet kan behappen. Ze pakt een krant van de tafel en rolt hem langzaam op tot een strakke koker. Een knuppel.

'Ik heb iets bedacht om elkaar wat beter te leren kennen,' zegt ze met een glinstering in haar ogen.

Er klinkt gelach aan de tafel. Blijkbaar is dit een klassieker.

'We gaan krantenmeppertje doen.' Marieke loopt al om de tafel heen, de krant ritmisch tegen haar

handpalm slaand. 'Maar eerst: een namenrondje.'
'Daarna gaan we in een kring zitten. Eén iemand staat in het midden,' legt Marieke uit, terwijl ze de krant als een zwaard door de lucht klieft. 'Iemand anders noemt een naam en degene in het midden moet die persoon op de benen slaan. Maar...'. Ze laat een dramatische pauze vallen. 'Degene die genoemd wordt, moet een andere naam roepen vóór de klap valt.'

Ik knik, al voelt het alsof mijn hersenen de spelregels proberen te verwerken in een taal die ik niet spreek.

'Na een paar rondes pauzeren we,' gaat ze verder. 'Dan mogen de sollicitanten vertellen waarom ze hier willen zijn. Daarna overleggen wij en horen jullie wie er mag blijven.'

Mijn maag trekt zich samen tot een harde knoop.
Blijven of gaan. Alles of niets.

'Vragen?' Marieke kijkt de kring rond. Niets dan stilte.
'Mooi. Namenrondje!'

De rust in de kamer explodeert. Stoelen schrapen over de houten vloer, mensen praten door elkaar heen en binnen een minuut zitten we in een cirkel. Ik beland tussen twee vreemden, mijn hart nog steeds in mijn keel.

‘Ruben.’

De stem komt van links. Ik kijk op en mijn blik botst direct tegen die van hem. Hij zit daar weer, schijnbaar immuun voor de onrust om hem heen. Die lichte ogen rusten op de mijne, oplettend en onleesbaar.

‘Ise,’ flap ik eruit, veel te snel. Ik wend mijn blik af en staar naar mijn eigen knieën terwijl de rest van de namen als een regenbui over me heen valt. Ik probeer ze op te vangen, ze te ordenen, maar ze glippen door mijn vingers. Te veel info. Te veel prikkels.

‘Oké!’ roept Marieke. ‘Wie begint er in het midden?’

Een jongen springt enthousiast op en de eerste ronde barst los. Het is totale chaos. Namen vliegen door de kamer, de opgerolde krant zoekt langs spijkerbroeken en het gelach stijgt naar het plafond. Ik voel de spanning in mijn schouders eindelijk iets zakken. Ik lach zelfs, tot dat ik mijn eigen naam hoor.

‘Ise!’

Ik verstijf. De jongen in het midden zet aan, de krant in de aanslag. *Een naam. Verzin een naam!* Mijn brein blokkeert volledig, tot ik één gezicht zie.

‘Eh... Ruben!’ roep ik.

Te laat. De krant tikt tegen mijn bovenbeen. Het stelt niets voor, maar de schrik schiet door mijn lijf.

‘Te langzaam,’ plaagt iemand aan de overkant.

Ik lach ongemakkelijk en wrijf over de plek waar de krant me raakte, puur uit reflex.

‘Concentratie.’

De stem is laag, bijna een trilling in de lucht naast me. Ik draai mijn hoofd. Ruben zit zo dichtbij dat ik de warmte van zijn lichaam bijna kan voelen. Er speelt een flinterdunne glimlach om zijn lippen, een uitdrukking die ergens tussen spot en fascinatie in zit.

‘Je moet sneller zijn, Ise.’

Ruben

Ik ben te vroeg. Zoals altijd. De sleutel draait zonder weerstand in het slot en de vertrouwde geur van het gebouw komt me tegemoet: oud hout, schrale koffie en die specifieke, tijdloze stilte.

Ik koester deze minuten. Het is de enige tijd dat de ruimte nog niet gevuld is met de ruis van andermans plannen en ongefilterde meningen.

In de keuken neem ik de regie over het aanrecht. Het is niet mijn taak, maar ik sta hier toch weer de koppen klaar te zetten. Het is een automatisme, ik duld geen rommelige start en ik ben simpelweg niet gebouwd om passief te wachten. Lepeltjes in een strakke rij, water in de koker. Orde schept rust.

De zomer is een vage herinnering geworden. Het zomerkamp lijkt weken geleden, terwijl de geur van kampvuur gevoelsmatig nog in de muren hangt. Na het kamp valt alles altijd stil. Iedereen trekt zich terug in de veilige, voorspelbare patronen van werk en gezin.

Mijn leven volgt een ander ritme. Als gedragsanalist en coach dicteer ik mijn eigen regels. Ik ontleed de dynamiek binnen teams en bedrijven, op zoek naar de frictie onder de oppervlakte. Ik kijk naar wat mensen doen, maar ik luister vooral naar wat ze *niet* zeggen. Dáár ligt de controle: in het doorzien van de onzichtbare krachten die een groep sturen.

De deur zwaait open. Voetstappen, zwaar en ritmisch.

Ik schenk de eerste kop koffie in zonder om te kijken. Ik heb de timing al berekend.

‘Je bent er weer vroeg,’ klinkt de stem van Jens achter me.

‘Iemand moet het goede voorbeeld geven,’ antwoord ik, terwijl ik me beheerst omdraai.

Jens leunt tegen het aanrecht. Als voorzitter bewaart hij het overzicht, maar de scherpte is eraf. Hij is verzadigd. Nog één termijn, dan mag Gijs het proberen. Nieuwe energie, maar ook een variabele die ik nog moet inschatten.

‘Zin in vanavond?’ vraagt Jens.

Ik haal mijn schouders op. ‘Nieuwe mensen zijn altijd een interessante casus.’

Nieuwe gezichten zijn een onbeschreven blad vol informatie. Je ziet binnen een seconde wie zich groter voordoet dan hij is, wie wegduikt voor aandacht en wie totaal geen idee heeft in wat voor complex web hij is beland.

De deur gaat opnieuw open. Snellere, meer doelgerichte stappen.

‘Zijn jullie al begonnen zonder mij?’ vraagt Marieke terwijl ze de keuken in marcheert.

‘Nog niet,’ antwoordt Jens kalm. ‘Heb je de mailtjes bij je?’

Marieke knikt en haalt haar telefoon tevoorschijn. ‘Ja, ik heb ze hier.’

We schuiven met z'n drieën dichter naar elkaar toe. Marieke scrolt door de digitale stapel reacties terwijl Jens en ik de informatiestroom filteren. Naam. Leeftijd. Motivatie. De meeste kandidaten zijn... inwisselbaar. Enthousiast volgens het boekje, voorspelbaar in hun ambitie.

Tot mijn focus vastloopt bij één specifieke naam. *Ise*.

Ik herlees haar regels. En nog eens. Er zit een anomalie in haar bewoordingen, een subtiele dissonantie die niet strookt met de rest. Ze houdt iets achter. Of ze zoekt juist iets wat ze nog niet in een hokje heeft kunnen plaatsen. Haar motivatie overstijgt het standaard 'ik wil helpen'. Het is meer.

Een spier in mijn mondhoek trekt omhoog. 'Deze,' zeg ik, terwijl ik kort naar het scherm knik.

Marieke kijkt mee. 'Ise? Ja, die viel mij ook op.'

'Waarom?' vraagt Jens, die altijd op zoek is naar de logica.

Ik haal mijn schouders op, maar mijn aandacht blijft verankerd bij haar naam. 'Gevoel,' mompel ik, een leugen die ik mezelf zelden toesta. De waarheid is dat er een spanning in haar zinnen zit die ik moet ontleden. Ik ben benieuwd naar het profiel dat bij deze woorden hoort.

Boven vult de ruimte zich direct met het vertrouwde geroezemoes van het nieuwe seizoen. Terwijl we plaatsnemen aan de lange tafel, voer ik mijn standaard scan uit: wie claimt zijn plek, wie zoekt de luwte?

Marieke veert op. Ze hoort iets wat de rest nog niet geregistreerd heeft. Ze loopt naar beneden en keert terug met een triomfantelijke grijns.

‘Tadaa, daar is ze!’ roept ze, haar enthousiasme een tikkeltje te geforceerd.

Mijn blik verschuift naar de deuropening. Daar staat ze. De fysieke manifestatie van de brief. Ze staat een fractie van een seconde te lang stil, een oriëntatiefase waarin haar onzekerheid bijna tastbaar is. Ik observeer haar lichaamstaal. De manier waarop ze de ruimte taxeert, alsof ze overweegt weer om te draaien.

Dan kijkt ze op.

De confrontatie is direct. Onze blikken kruisen en ik weiger de verbinding te verbreken. Ik registreer elk detail, het blonde haar dat een gordijn om haar gezicht vormt, de intensiteit van haar felgroene ogen. Ze zijn scherp, maar ook op hun hoede. Ze verbreekt als eerste het contact. Slim.

Ze kiest een plek aan de tafel, een poging om te fuseren met de achtergrond. Maar voor mij is ze juist door die inspanning de meest prominente figuur in de kamer. Ik leun achterover, mijn armen over elkaar, en intensiveer mijn observatie. Ze zit kaarsrecht, maar haar schouders verraden de interne druk. Haar handen liggen roerloos op het hout, iets te stil om natuurlijk te zijn.

Wanneer we in een kring gaan zitten, laat ik niets aan het toeval over. Ik kies de stoel direct naast haar. Ze schuift een paar centimeter opzij, een instinctieve reactie op mijn nabijheid.

‘Ise,’ zegt ze, wanneer haar naam aan de beurt is. Ze dwingt zichzelf om me aan te kijken. Ik houd haar vast, een fractie langer dan het sociale protocol voorschrijft. Weer is zij degene die wijkt. Interessant.

Het spel begint en de kamer verandert in een chaos van geluid en beweging. Ik observeer haar reactiesysteem. Ze is te langzaam. Haar hersenen analyseren de situatie te lang voordat de motoriek volgt.

‘Ise!’

Ze schrikt zichtbaar. Haar reactie is gefragmenteerd. De krant raakt haar been voordat ze een naam kan

uitbrengen. Terwijl de tafel lacht, zoek ik de ruimte tussen de geluidsgolven op.

‘Concentratie,’ zeg ik op een toonhoogte die alleen haar bereikt. ‘Je moet sneller zijn.’

Ze antwoordt niet, maar de subtiële verstrakking van haar spieren is alles wat ik nodig heb. Wanneer ze in het midden staat, wordt mijn analyse eenvoudiger. Ze beweegt licht, bijna zoekend, alsof ze grip probeert te krijgen op de ongrijpbare regels van deze dynamiek. Ze snakt naar controle. Dat zie ik in elke draai, elke aarzeling.

En precies die behoefte maakt haar tot de meest fascinerende variabele van deze avond.

Ise

Het spel is voorbij. De vrolijke chaos ebt weg terwijl we onze stoelen met luidruchtig geschraap terug naar de tafel dwingen. Mijn wangen gloeien en mijn ademhaling weigert nog in het normale ritme te vallen. *Geweldig gedaan, Ise.* Eerste indruk: de vrouw die te laat komt én de vrouw die niet kan mikken met een krant.

Ik ga zitten en trek de stoel stevig tegen de tafelrand aan, alsof ik mezelf klem moet zetten om niet weg te zweven. Mijn vingers zoeken steun bij de nerven in het hout.

‘Oké,’ begint Marieke, terwijl ze met haar energieke blik de kring rondkijkt. ‘Tijd voor het voorstelrondje.’

De verhalen volgen elkaar op in een stroom van namen en functies. Sommige kort en zakelijk, andere doorspekt met interne grapjes waar ik de sleutel niet van heb. Ik hoor ze wel, maar ik luister vooral naar het tikken van mijn eigen hartslag. Dan zijn de nieuwe gezichten aan de beurt. De ‘waarom’-vraag.

Mijn maag trekt zich samen tot een koude knoop wanneer de beurt mijn kant op schuift. Ik dwing mijn handen in elkaar op het tafelblad.

‘Ik ben Ise,’ begin ik. Mijn stem klinkt vreemd in de grote ruimte. ‘Getrouwd met Chris, twee zoons. Geen scouts, maar voetballers.’

Er wordt instemmend geknikt. De veilige, herkenbare feiten.

‘In het dagelijks leven ben ik secretaresse bij een grote bank. Alles is daar... gestructureerd.’ Ik pers er een glimlach uit die hopelijk niet te geforceerd oogt. ‘Maar ik merkte dat ik iets miste. Avontuur, denk ik.’

Iets wat niet in spreadsheets te vangen is. Iets dat alleen van mij is.'

Mijn blik glijdt over de tafel, vluchtig, bang om ergens te blijven haken.

'Ik was vroeger zelf lid van een zeilschool,' ga ik verder, en bij die woorden voel ik eindelijk iets van echte grond onder mijn voeten. 'Ik mis de sfeer. De geur van het water, het gevoel dat je samen iets opbouwt uit het niets. En thuis...'

Ik aarzel. Mijn gedachten maken een ongeplande zijsprong naar Chris, die elke vrije minuut op de voetbalclub doorbrengt.

'Mijn man is voorzitter bij de club van de jongens. Hij heeft zijn eigen wereld, zijn eigen vuur.' Ik haal mijn schouders op, een klein gebaar om de plotselinge kwetsbaarheid te maskeren. 'Ik denk dat ik mijn eigen vuur weer zoek. Toen ik de vacature zag, voelde dat als een vonk. Alsof dit... zou kunnen passen.'

Ik eindig met een glimlach en zak een klein beetje terug in mijn stoel, onzeker of ik te veel van mezelf heb laten zien of juist te weinig. Mijn vingers ontspannen zich eindelijk, maar de rust keert niet terug.

Ondanks de gesprekken die elders aan tafel alweer losbarsten, voel ik het. Die ene blik. Ruben. Hij heeft niet bewogen, maar de aandacht van de man naast me brandt op mijn huid als een fysieke aanraking.

Ruben

Ze is uitgepraat, maar de puzzelstukjes vallen niet op hun plek. Ik blijf haar fixeren, terwijl de stilte tussen ons zich uitrekt als een elastiek dat op knappen staat.

Dit is niet de vrouw van de brief. De Ise die daar schreef, had een randje, een honger. De versie die hier nu voor me zit, verschuilt zich achter een muur van burgerlijkheid. 'Avontuur.' 'Iets voor mezelf.' De woorden zijn hol, gepolijst tot ze volkomen betekenisloos zijn. Veiligheid is de vijand van de waarheid.

Ik leun naar voren, mijn ellebogen op het hout, en verklein de afstand tussen ons. Ik voel de woorden al vormen in mijn geest, een scalpel bedoeld om door die keurige façade heen te snijden. Ik kan de drang om te provoceren niet onderdrukken.

‘Als je iets voor jezelf zoekt,’ begin ik, mijn stem laag en beheerst, ‘kun je ook naar de sportschool.’

De kamer valt direct stil. Het geroezemoes sterft een snelle dood en ik voel de blikken van de anderen in mijn zij branden, maar ik wijk niet af.

‘Wat hebben wij aan jou voor onze zeilschool?’

Daar is hij dan. De vraag die de rest te beleefd is om te stellen, maar die essentieel is voor de dynamiek.

Haar ogen flitsen naar de mijne. Daar is de eerste barst: irritatie. Een vonk van echt leven. Ze had deze aanval niet ingecalculeerd, dat zie ik aan de manier waarop haar pupillen zich vernauwen. Haar houding verandert onmiddellijk, de schouders gaan naar achteren, de kin omhoog. De onzichtbare vrouw is vertrokken. Er staat nu iemand die terugvecht.

Precies wat ik wilde. Ik wil weten wat er onder die laag gestructureerde banksecretaresse zit. Of er überhaupt een vuur brandt, of dat het slechts bij mooie woorden in een brief bleef.

Ik houd haar blik vast, onverzettelijk, en dwing haar om in de spiegel te kijken die ik haar voorhoud. *Kom op, Ise. Laat zien wie je bent. Want deze brave versie? Die geloof ik voor geen seconde.*

Ise

Ik wijk niet. De irritatie kolkt door mijn aderen, maar het is geen verlamme woede, het is brandstof. Wie denkt hij wel niet dat hij is? Zijn arrogantie werkt als een katalysator. Mijn eerste impuls, opstaan, mijn tas pakken en de deur achter me dichttrekken, wordt genadeloos neergeslagen door een koppige trots. Weglopen is te makkelijk.

Ik dwing mezelf rechterop. Mijn schouders gaan naar achteren, een fysiek schild tegen zijn indringende blik. Als ik spreek, is mijn stem geen trillend rietje meer, maar een fundament.

‘Ik denk dat jullie aan mij iemand hebben die niet alleen komt kijken, maar die bereid is zich vast te bijten,’ zeg ik, terwijl ik zijn lichtblauwe ogen fixeer. ‘Ik houd van aanpakken. Van structuur scheppen in de chaos. Dat doe ik in mijn werk, maar hier wil ik die energie gebruiken voor iets dat ertoe doet.’

Ik leun een fractie naar voren, de afstand tussen ons uitdagend klein makend.

‘En ja, ik zoek iets voor mezelf. Maar dat betekent niet dat ik hier kom halen zonder te brengen. Juist iemand die gemotiveerd is om tijd vrij te maken, om mee te gaan op kampen en verantwoordelijkheid te nemen, is wat een zeilschool nodig heeft.’

Ik laat de stilte vallen, een bewuste pauze om mijn laatste troef te spelen. Een flinterdunne glimlach verschijnt op mijn lippen.

‘Bovendien kunnen jullie blijkbaar wel iemand gebruiken die niet bij de eerste kritische vraag onderuit gaat.’

Het blijft even doodstil. Zijn blik laat de mijne niet los, maar de sfeer aan tafel is gekanteld. Marieke verbreekt de betovering door ons naar de keuken te dirigeren voor het overleg.

Beneden in de keuken klem ik mijn handen om een mok thee. De warmte trekt in mijn vingers, maar de innerlijke onrust blijft. Mijn telefoon licht op in mijn tas. Een bericht van Chris: *Weet je al meer? Ik moet een vergadering in, maar de jongens irriteren mij.*

Ik trek een wenkbrauw op. Natuurlijk. De wereld draait door, en ik word geacht de plooiën glad te strijken. Mijn duim zweeft boven het scherm, maar voordat ik kan typen, roept Marieke ons weer naar boven.

Boven is er nog maar één vrije stoel. Naast hem.

Ik neem plaats zonder hem een blik waardig te gunnen, mijn focus volledig op Jens gericht. De spanning naast me is echter een fysieke aanwezigheid, een magnetisch veld waar ik niet aan kan ontsnappen.

‘Ise, wil jij onze zeilschool komen versterken?’ vraagt Jens.

De vraag overvalt me, ondanks mijn eerdere pleidooi. ‘Ja,’ flap ik eruit. ‘Graag.’

Er klinkt gelach, hartelijk dit keer. Terwijl de rest van de sollicitanten vertrekt, pak ik mijn telefoon. *Het duurt langer. Ik zit in het bestuur, typ ik snel naar Chris.*

Op dat moment voel ik een beweging naast me. Hij buigt zich naar me toe, zijn stem een laag, intiem gefluister dat alleen voor mijn oren bestemd is.

‘Aha. Controle?’

Ik draai mijn hoofd. Zijn nabijheid is bedwelmend en irritant tegelijk. Mijn blik is scherp, mijn kaken op elkaar geklemd. *Bemoei je er niet mee*, schreeuwt mijn brein, maar mijn lippen blijven verzegeld. Ik stop mijn telefoon weg en staar naar de notulen voor Jens,